

D.G.

ARTANA ALBA

GALAXYMAN
A DIAMANTOVÉ SRDCE

© Text: Artana Alba
© Ilustrace: Jméno příjmení

ISBN: 978-80-266-7894-2

Obsah

1. Planeta diamantových srdcí
2. Podivný příběh
3. Anděl strážný
4. Motýl a stín
5. Návštěva na ostrově
6. Gang Mučících lebek
7. Čtvrtá dimenze
8. Bye bye, šikano
9. Želví královna
10. Kosmický zámek
11. Chrám Sluneční školy
12. Nebeští rytíři
13. Liga proti šikaně
14. Sluneční zákon

PLANETA DIAMANTOVÝCH SRDCÍ

Galaxyman poslouchal svou novou vesmírnou hudbu, kterou právě dokončil ve studiu Bouřlivá skála. Sluneční orchestr složený z nejrůznějších kosmických bytostí splnil práci na dvě stě procent. Symfonie byla přímo nebesky božská. Byl spokojený. Jeho talent byl oceňován napříč všemi sousedními galaxiemi.

Neodolal a pustil symfonii ještě jednou. V nejlepším byl ovšem vyrušen. Z mikrofonu se ozval krákoravý hlas galaktického orla, který oznamoval naléhavou situaci.

„Jsi jediný, kdo to dokáže. Máš odvalu a nekonečnou fantazii. Dosáhl jsi slávy, bohatství i poznání, které teď využiješ k záchraně diamantových srdcí.“

Galaktický orel plnil ve vesmíru funkci posla kosmických přání. Jeho hlas vždy znamenal začátek důležitého poslání. Nebeský skladatel Galaxyman již dlouhou dobu očekával svoji první misi. Měl všechno, na co jen pomyslel, přesto stále něco chybělo. Doufal, že jednoho dne nalezne chybějící dílek puzzle. Poselství přijal bez váhání.

„Dobře, co mám udělat?“

„Na planetě Diamantových srdcí žije malý chlapec. Touží po tom, aby ho ostatní měli rádi. Netuší, že se nejdřív musí naučit milovat sám sebe. Pomoz mu najít cestu do jeho srdce.“

„A to je všechno?“

„Myslíš si, že je to pro tebe příliš lehký úkol?!“ Orlův hlas rozburácel mikrofon. „Cesta do srdce je nebezpečná nejvíc ze všech. Sám jsi ji ještě nikdy nepodnikl!“ zahřímá orel.

„A co když to nedokážu?“

„Nepochybuj o sobě! Jdi za svým posláním a dělej, co máš. Přeji ti úspěch...“

V mikrofonu zachrastilo a spojení se přerušilo. Spaceman, robotický psík, zakňoural a zavrtěl ocasem.

„Vypadá to, že nás čeká dobrodružná výprava,“ Galaxyman pohladil Spacemana po titanové hlavičce.

„Doporučuji na cestu přibalit archandělské bonbony,“ poznamenal Spaceman.

„Poletíš snad se mnou, přece tě tady nenechám?“

„Když jinak nedáš...“ hafnul Spaceman a nenápadně se usmál. Miloval totiž dobrodružství.

Srdce Galaxymana se rozzářilo náhlým přívalem adrenalinu tak mocně, až se paprsky z jeho srdeční čarky dotkly všech přítomných hvězd. Usedl za vesmírný psací stůl a začal psát vzkaz pro chlapce, aby ho lépe poznal, až se setkají.

Dokázal bys napsat svoje vlastnosti, dobré i špatné?

.....

.....

.....

.....

Cedulku si dal do kapsy. Dlouze se zadíval na planetu Diamantových srdcí, když vtom zachytil signál volání o pomoc.

Je čas vydat se na cestu, pomyslel si a šel balit zavazadla. Když byl hotov, zakódoval svůj planetoid Zacka a nastavil ochranný štít. Telemeskou dal vědět svému nejlepšímu příteli Orfeovi, kam odlétá. Pro jistotu ještě nastavil šifru symbolů, kdyby ho někdo hledal. Nějaký čas bude studio Bouřlivá skála uzavřeno.

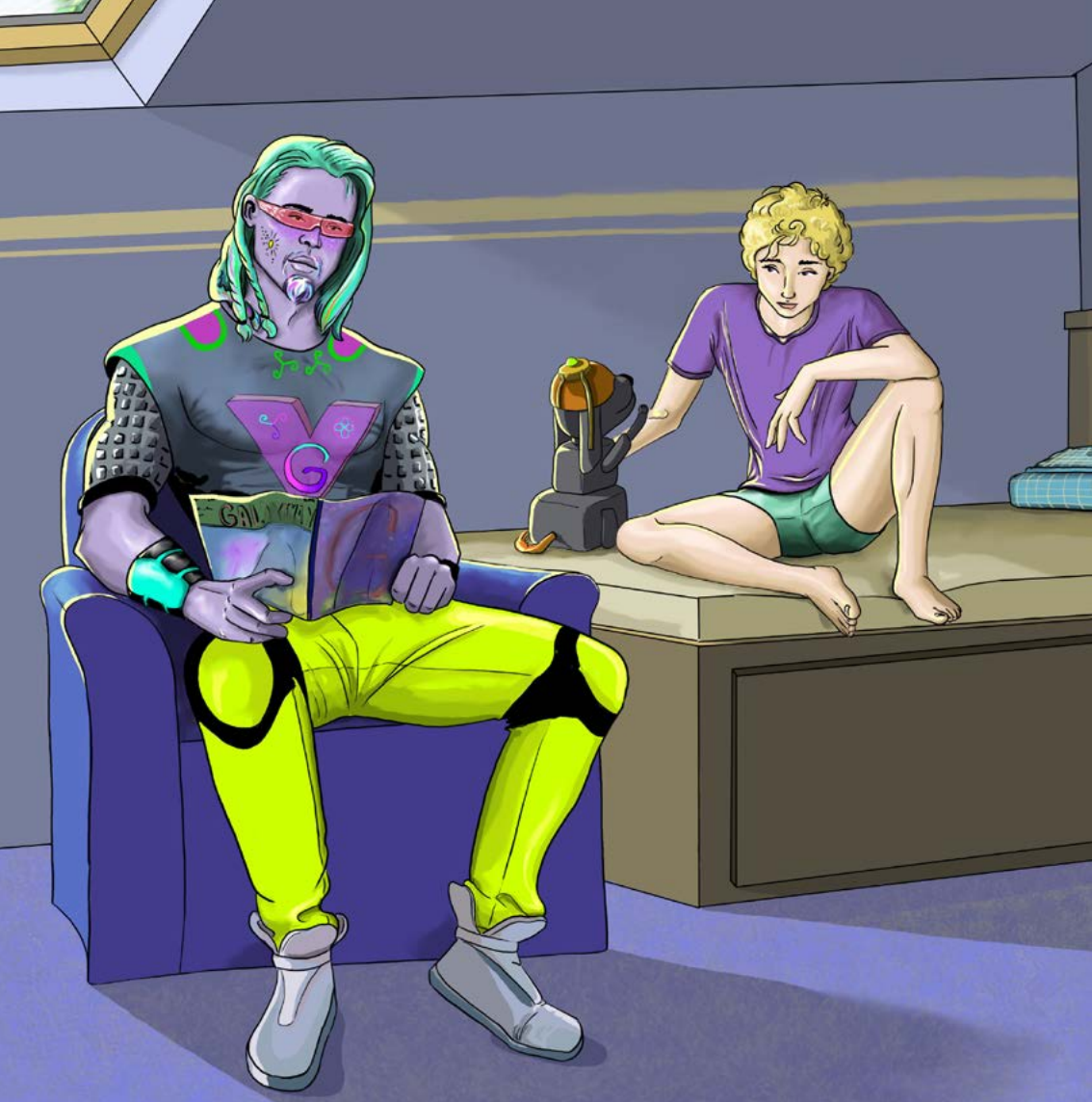
Batohy naskládal na raketovou motorku, která stála opodál zaparkovaná na mlhovině. Zaměřil signál SOS a spustil navigaci.

„Spacemane, do sedla!“ křikl na psíka a nasadil mu helmu. Psí robot skočil do cestovního batohu a radostí vyplázl jazyk.

Ještě než Galaxyman nastartoval, pomodlil se za dobro a lásku všech bytostí, poprosil o ochranu a poděkoval vesmíru za jeho nekonečnou moudrost. Nasedl, spustil raketový motor, až z výfuků vyšlehly plameny. Poté stiskl tlačítko Teleportace a motorka s jezdcí zmizela.

Byla temná noc. Dorian měl šílený strach. Už několik hodin tiše plakal do polštáře, aby ho rodiče neslyšeli. Ve škole se ho snažil sejmout jeden deváťák, zrzoun přezdívaný Red Johnie. Poté co včera Doriana hodil i s taškou do kašny, mu řekl: „Jestli jenom cekneš, připrav se na nejhorší!“ Dorian se příšerně bál, a proto doma nic neřekl. Vtom si vzpomněl na babičku, která mu radila: „Když ti bude nejhůř, zavolej anděla.“ A tak volal celou svou duší, srdcem i myslí. Anděli, copak ty mne neslyšíš? Já už to dlouho nevydržím. Prosím, pomoz mi!!!

Galaxyman se teleportoval a přistál na střeše vysokého domu. Rozhlédl se po krásné zahradě plné stromů a květin. SOS signál blikal jako o závod. Motorku raději zahalil aurou neviditelnosti a přemýšlel, jak chlapce oslovit, aby ho nevylekal. Pohlédl do telekoule. To, co uviděl, ho vylekalo. Dorian byl na pokraji

zhroucení, zalykal se slzami a hrozilo, že se žalem udusí. Galaxymana zachvátil pocit, že musí okamžitě jednat. Na nic nečekal a teleportoval se přímo do Dorianova pokoje.

„Ehm, ahoj, mohu ti nějak pomoci?“ Galaxyman stál vedle postele v motorkářské helmě a tmavých brýlích.

Dorian vyjekl, až mu slzy zaskočily a začal se doopravdy dusit.

Noční přízrak mu dal na přivítanou herdu do zad. Dorian sice popadl dech, jenže alarm v jeho mozku spustil reakci příprav celého těla na nejvyšší stupeň nebezpečí. Srdce mu splašeně bilo, dýchal, jako když právě doběhl maraton, oči vytřeštěné, nohy připravené na útěk. Strach měl teď zhruba tisíckrát větší a Red Johnie byl proti tomuto monstremu teď úplně maličký.

„Ehm, jsem Galaxyman a přišel jsem tě zachránit,“ nenapadlo ho nic lepšího. „Myslím, že jsi vyslal signál SOS, je to tak? Á, promiň.“

Vesmírná návštěva si sundala helmu. Noční přízrak teď vypadal trochu víc normálně. Tmavé brýle se zbarvily do růžovofialova.

„A-ano,“ vykoktal ze sebe Dor.

„Hele, vážně se mě neboj. Rád bych ti pomohl, jestli tedy chceš. Teď si tady sednu a počkám, až se trochu uklidníš, oukej?“ Galaxyman sundal batoh, rozvalil se do křesílka a začal si prohlížet komiks.

Chlapec civěl jak vyoraná myš, zatímco se jeho tělesné funkce zpomalovaly. Vtom ho napadla osvětlená myšlenka.

„Ty jsi snad anděl?“

Galaxymana otázka překvapila. „Mno, dá se to tak říci,“ pečlivě volil slova.

Ustrašený chlapec se najednou rozsvítil náhlou úlevou.

„Děkuji, děkuji, že jsi přišel!“ vyskočil z postele a vrhl se Galaxymanovi kolem krku. „Ty jsi tak hodný, babička měla pravdu, ty existuješ!“

Dorian se teď upřímně radoval. Skočil zpátky na postel nyní plný entuziasmu, strach byl fuč.

Galaxyman se cítil velmi důležité a přemýšlel jak se nového úkolu ujmout. Asi tomu necháme volný průběh, uvidíme, řekl si nakonec v duchu.

„Tak povídej, proč jsi volal o pomoc?“

„Já se děsně bojím Red Johnieho. On mě šikanuje.“

Galaxyman si vzpomněl na svou vesmírnou školu. Nebyl tehdy žádný svatoušek. Strašil malé nebeské bytosti a měl z toho legraci. Ale příliš se mu to nevyplatilo. Jedna malá víla sebrala odvahu a všechno řekla archandělu Michaelovi, řediteli školy. Galaxyman musel na kobereček do ředitelny. Dostal pět světelných let po škole. A aby se polepšil, musel si chodit hrát s mladými cherubíny do sluneční družiny. I když, zamyslel se nad svým trestem, k něčemu to bylo. Archanděl Michael mu tehdy dal pár cenných rad do života. Je pravdou, že se od té doby změnil k lepšímu. Možná nyní nastal čas, aby splatil svůj hřích z mládí a vyčistil si tak nadobro karmu.

„Ten Johnie nejspíš nebude tak špatný, jak si o něm myslíš. Možná jen potřebuje kamaráda, který by mu věřil. Myslíš, že by se něco změnilo, kdybys za ním došel a promluvil si s ním jako chlap s chlapem?“ Galaxyman mluvil pomalým hlasem a sledoval při tom rytmus žákova dechu, který se vrátil do normálu.

Doriana otázka zaskočila: „To nevím.“

Najednou se začal vrtět hvězdný batoh. Galaxyman si vzpomněl na Spacemana. „Počkej, někoho ti ukážu,“ rozepnul batoh a z toho vyskočil malý psí robot s helmou na hlavě.

„Ten je roztomilej!“

„Haf, haf,“ štěkl Spaceman na pozdrav a podal Dorovi tlapku.

Dorian v životě neviděl lepší hračku, robůtek vypadal jako živý, až na to že nebyl chlupatý.

„Tak moc bych chtěl pejska. Naši mi ho nechtějí koupit, že bych se o něj nepostaral,“ Dor láskyplně podrbl Spacemana.

Galaktický učitel zamyšleně sáhl do kapsy a vyndal cedulku.

„Abychom se lépe poznali, napiš mi, jaký jsi.“

Dorian si vzal lístek a četl. Galaxyman mu podal diamantové

pero.

„To je krása,“ žasl Dor nad psací potřebou, která se třpytila všemi barvami spektra.

„Inu, piš,“ pokynul mistr.

Mám rád svoje kamarády a rodiče. Jsem veselý a zajímám se o vědu. Ve škole mám dobré známky. Baví mě muzika, sport a počítače.

Dor nevěděl, co psát dál.

Galaxyman mu mrkl přes rameno: „Moc hezké, a teď tvoje slabé stránky.“

„Co je to?“

„Lžeš třeba někdy nebo jsi nedodržel slib?“

Dorian se začervenal. „To prosím ano,“ přiznal barvu.

„Hm, tak mi to napiš.“

Někdy lžu a odmlouvám. Také jsem občas líný, a místo abych doma pomáhal, hraji hry na počítači.

„No vida,“ řekl pobaveně Galaxyman. „Je to všechno?“

Vytahuji se před kamarády, dopsal kluk.

Spaceman zabučel: „Búúúúú.“

Dor byl zmatený, že pes neštěká, ale bučí.

„Aha, tak tady bude možná ten problémek se šikanou, ty se vytahuješ! To přece nemá rád nikdo...“

„No, asi ne,“ přiznal Dor.

„Víš ty co, už je pozdě. Uvedu tě teď do klidného spánku pomocí meditace a zítra můžeme pokračovat, platí?“

„Budu moc rád.“

„Až půjdeš do školy, zeptej se všech spolužáků, jak se mají, jestli je všechno oukej. Když potkáš Red Johnieho, zkus se ho nebát. Buď chlap a domluv si s ním schůzku. Řekni mu, že s ním potřebuješ probrat něco důležitého, šlo by to?“

„Zkusím to,“ řekl Dor trochu utrápeně. Začínal být také

unavený. Přece jen si prošel za posledních pár hodin velkým stresem.

„Schovej si ten lístek. A teď do postele!“ zavelel nebeský bajker. „Zhluboka se nadechni a pomalý výdech. Víčka máš těžká, těžší a ještě těžší. Chce se ti spát klidným spánkem. Až napočítám do deseti, přeneses se do říše snů. Ráno budeš veselý a plný odvahy do nového života. Jedna, dva, tři, čtyři, pět...“

Dorian usnul jako dřevo.

PODIVNÝ PŘÍBĚH

Galaxyman se zabydlel na opuštěném ostrově uprostřed oceánu. Na planetě Diamantových srdcí se mu líbilo a cítil se tu jako doma. Bylo to místo plné života, barev a vůní. A také prostor s podivně namíchanými pocity. Nebylo mu jasné, proč registruje tolik negativních emocí, když na planetě bylo tolik dokonalých věcí, zvířat, zvuků a překrásné přírody. Vlastně to byla nejkrásnější planeta, na které kdy byl, učiněný ráj. Proč ale tolik smutku, pláče, strachu a dokonce nenávisti? Také mu nedával smysl název planety. Zdejší bytosti sice měly diamantová srdce, jako měl on sám, ale jejich srdce nezářila, byla skoro vyhaslá. Těla měly ochablá a jejich mozky byly téměř radioaktivní. Rozhodně tady něco nebylo v pořádku.

Aby lépe porozuměl tomuto místu v nekonečném vesmíru, zaktivoval dimenzovač.

„Prosím historii místních planeťanů.“

Zhmotnil se před ním mistr vesmírné prehistorie a spustil přednášku.

„Historie místních planeťanů se skládá ze čtyř epoch: Lemurie, Atlantidy, Poatlantidy a současné epochy Prorokie. V období Lemurie byli na planetu přineseni primitivní lidé. Poprvé do nich vstoupila sluneční inteligence. Ovládala nejprve jejich údy. Tato původní rasa byla myšlenkově zaostalá a příliš se duchovně nevyvíjela. Proto bohové vyzdvihli praobyvatele na vyšší úroveň. Sluneční inteligence pronikla do jejich srdcí. Vznikla civilizace

Atlantidy a bytostem byla dána srdce z diamantů. V další epoše došlo k přechodu sluneční inteligence ze srdce do systému hlavy. Tímto byla završena kosmická evoluce. Planeťané si byli od té chvíle vědomi své duchovní svobody. Přesto došlo k mnoha poruchám...“

Galaxyman přednášku zastavil. Přemýšlel nad osudem planety. Přemýšlel nad Dorianem. Srdce jeho nového přítele mělo indigovou záři. Mozek světélkoval fialově a v údech mu proudila tmavě růžová. Cítil, že Dorian je výjimečný. Cítil, že ho má nejen zachránit před vlastním strachem, ale také ho něco naučit.

Nebudu nic plánovat, pro začátek si budeme povídat, uvidíme, jaký je kosmický plán... Galaxyman deaktivoval dimenzovač, uvelebil se na stříbrné pláži a čekal, až ho chlapec zavolá. Spaceman se stočil vedle něho do klubíčka, zatímco moře tiše šeptalo prastarý příběh.